

Lesy jsou temné

Sekob stál u okna a sledoval svého syna Tilla, který zaujatě zkoumal obsah svého nosu. Povzdechl si. A tomuhle by jednou měl předat hospodářství! Kluk měl sice silné paže, ruce jako lopaty, ale v hlavě sotva špetku rozumu. Z kuchyně zavoněla polévka, ale on vůbec neměl chuť k jídlu. Zvlášť poté, co měl možnost vidět, kde Tillova kořist skončila. Znechuceně si odfrkl, houkl na Rosi, že se jde projít, nají se až později. Vzal si kabát a vyšel ven.

Slunce svítilo a ptáci, kteří se ráno a dopoledne předháněli ve zpěvu, teď utichli. Sekob došel k prvnímu stromu, který tvořil jakousi přirozenou hranici mezi polem a lesem za svým domem. Zastavil se u něj a zahleděl se do temnoty mezi stromy za stavením. Nebylo nic vidět, ani slyšet, ale věděl, že se to zdánlivě klidné místo hemží nestvůrami, které se občas zatoulají až na statek a chasa se s nimi pak musí vypořádat. Ztracená chátka žoldácká, pomyslel si. Vybírat za nájem - to si troufnou, ale aby vyčistili les od těch bezbožných potvor, do toho se nikdo z nich nehrnul. Onarovi to bylo jedno a Lee, velitel těch líných řiťopichů, nechtěl zbytečně riskovat zdraví svých mužů.

Už delší dobu se cítil starý, unavený. Zatoužil od toho všeho utéci pryč. Sebrat rodinu a odstěhovat se někam daleko. Třeba do Varantu. A otevřít si tam obchod – to byl jeho sen. Místo toho trčí tady, obyčejný sedlák, připoutaný k polím, která ani nejsou jeho a na kterých se urodilo právě jen tolik, aby měl na nájem, živobytí a zaplacení těch líných budižkničemů. Šetřil, kde mohl, ale sotva měl něco naspořeno, Onar zvýšil nájem a jeho naškudlená kopka zlata zmizela, jako sníh na jarním slunci. Jeho syn je trdlo, nemá kapku fištróna a umu, naděje, že se o něj a o hospodářství v budoucnosti postará, vzala dávno za své. Jeho žena stále jen hekala a naříkala, navíc se mu zdálo, že pokukuje po tom kovářském fešákovi, když u něj byli posledně nakupovat, to by mu ještě scházelo, aby mu utekla. Ne, takhle to dál nejde. Musí odsud.

Měl jistý plán, který už několik týdnů uzrával v jeho hlavě. Avšak aby jej mohl uskutečnit, potřeboval zlato. A to na něj čekalo v tom lese za jeho domem. Na starém hřbitově, který za ty dlouhé roky obklopilo husté stromoví. Z kronik, které si ve volných chvílích rád čítával, vyzvěděl, že tam kdysi nacházeli místo posledního spočinutí zámožní lidé, kteří se nechali pohřbít i se svým zlatem. Zlatáky a šperky. To všechno leželo pod zemí, skoro přímo před nosem. Jediný problém byl, jak se k němu dostat. Neměl už tolik sil, aby vykopával hroby, natož na místě, kde člověka může sežrat nějaká nestvůra. Mohl podplatit některého z žoldáků, kteří měli silné paže a ostré zbraně, ale on těm parchantům nedůvěřoval, navíc by se jistě nespokojili jen s částí lupu a co by on zmohl, kdyby se rozhodli mu vše sebrat a nechat jej tam napospas divé zvěři či ještě horším věcem? Ne, musí se spolehnout sám na sebe. Ale někdo mu přece může pomoci.

Till hltal tuřínovou polévku, až mu za ušima lupalo. Tuhle měl moc rád, máma je dobrá kuchařka, pomyslel si. Nevšímal si otcova zachmuřeného pohledu, byl zvyklý, že se jen zřídka dočkal úsměvu na jeho tváři. Nebo vlídného slova. A nebo dokonce pochvaly. To spíš od mámy, která ho občas pohladila po jeho ježaté hlavě a následně si povzdychla, jak to mají těžké. On sám si nestěžoval. Dny trávil venku, měl velmi zodpovědný úkol dohlížet na rolníky, ale nebylo to nic složitého, sami věděli, co je třeba udělat. Když měl čas pro sebe, chodil pozorovat ptáky, ty on měl moc rád, záviděl jim, že umějí létat. Dával přitom pozor, aby nezabloudil do lesa. Už když byl malý, varoval ho otec před strašidly, která se tam ukrývají. Drž se dál od lesa, řekl mu tehdy otec a Till si to dobře zapamatoval. A neměl důvod neposlechnout. Nebyl žádný hrdina. Když za noci slýchal hrozné zvuky, které se draly temnotou, třásl se hrůzou ve své posteli. A když někdy některá z těch příšer pronikla až k nim na statek, utíkal s křikem do domu, zatímco ostatní brali do rukou cokoli, čím se dalo monstrum zabít, nebo alespoň zahnat zpět do lesa. Ale posledních pár týdnů byl docela klid.

Till dojedl polévku a utřel si rukávem ústa. Už se chtěl zvednout, když tu ho otcova tvrdá ruka zatlačila zpět.

„Chci si s tebou promluvit,“ řekl Sekob polohlasem, aby ho neslyšela žena. „Potřebuji, abys mi dneska v noci s něčím pomohl. Nachystej krumpáč, lopatu, pytel na obilí a schovej to do stodoly. Zapamatuješ si to? A nikomu ani muk, ani matce, rozumíš?“

Till zmateně přikývnul. Otec s ním jen málokdy trávil čas, většinou od něj dostal jen pokyny, co je třeba udělat, nebo se od něj dočkal nadávek, když něco zapomněl nebo pokazil. Ale tentokrát podniknou něco spolu. A mají společné tajemství! To ho vzrušilo natolik, že málem zakopl o práh, když překotně vyběhl ven, aby zařídil vše, co po něm otec chtěl.

Bylo kolem půlnoci, když Sekob probudil svého syna. Ten chvíli zmateně mžoural do tmy, než si vzpomenu. Ano, dneska bude pomáhat tátovi při práci. Sekob netrpělivě čekal, až se kluk oblékne a znepokojeně hleděl z okna. Když půjde vše hladce a podle plánu, do svítání by mohli být doma.

Vyšli ven. Měsíc byl zrovna v úplňku a vykresloval ostré siluety stromů. Till šel za otcem a překvapilo ho, že zamířil směrem k lesu. Ale neptal se, byl zvyklý poslouchat a neodmlouvat. Táta jistě ví, co dělá. Sekob zpomalil a rozhlížel se kolem sebe. Bylo ticho, občas jen slabé křupnutí větvičky, jemné ševlení listů a kdesi v dálce zahudrování sýčka. Ale on věděl, že se tím klidem nesmí nechat oklamat. Sáhl do brašny, kde měl několik kouzelných svítek, které nakoupil ve městě. Vzal jeden do ruky a čekal. Pak dal Tillovi pokyn, ať jde za ním. Došli až na hřbitov. Sekob se chvíli rozhlížel po mechem obrostlých náhrobcích, nápisy na nich byly už takřka nečitelné. „Tady!“ zašeptal a ukázal na jeden z kamenů. „Vem si krumpáč a kopej, dokud ti neřeknu. Já budu zatím hlídat.“

Tillovi se to vůbec nelíbilo. Nechtěl nijak zpochybňovat otcovy úmysly, ale nerozuměl tomu, co tu vlastně dělají. Chvíli váhal, ale potom vzal krumpáč a začal hloubit díru. Sekob s lucernou v jedné ruce a se svítkem v druhé pozorně sledoval okolí, které ozařoval svit měsíce. Zatím nikde nic, slyšel jen tlumené bušení ostrého nástroje do ztvrdlé země a šoupavé zvuky lopaty, jak Till nabíral a odhazoval hlínu, práce mu šla od ruky. Cítil, jak v něm narůstá vzrušení, představa zlatého pokladu mu projasňovala mysl. Po nějaké době zvuky náhle utichly. Sekob se otočil a spatřil syna, jak hledí do tmavé jámy. „Něco tam je,“ zašeptal hoch napůl vystrašeným a napůl vzrušeným hlasem. Sekob udělal pár kroků a pohlédl do díry – pod zbytky hlíny byla vidět dřevěná deska. Ano, zlato je nadosah! Vzal Tillovi krumpáč z ruky a zabodl jej do víka rakve. To bylo časem a hnilobou natolik zteřelé, že nebylo těžké do něj vykutat dostatečně velký otvor, krumpáč se do něj bořil jako nůž do másla.

„Podej mi pytel a hlídej,“ přikázal Tillovi a seskočil do hrobu. Pod mihotavým světlem lampy si prohlížel vnitřek rakve. Mezi hlínou, cáry oblečení a kostmi se něco zatřpytilo. Sekob se shýbl a popadl těžký zlatý řetěz, který kdysi zdobil hrud' tohoto měšťana, či dokonce šlechtice. Očistil jej od zbytků hlíny a hodil jej do pytle. Na prohlídku bude čas později. Kleknul si a prohrábl zeminu v místech, kde tušil, že by mohly být ruce. Našel prsten. A hned vedle druhý. Oba masivní a ozdobené nějakým drahokamem. Na druhé straně nahmátl něco ostrého. Dýka, zrezavělá, zato zdobená zlatým kovááním rovněž putovala do pytle.

Till měl strach, chtěl odsud co nejrychleji pryč. Lecal se každého stínu, každého šramotu, který se ozval v podrostu. Náhle uviděl, jak k němu něco běží. Strachy ztuhnul a nebyl schopen ze sebe vydat ani hlásku. Poznal, že to je ten malý kostliveček, co párkrát překvapil rolníky na statku. V tu chvíli zařval a dal se na zběsilý útěk. Sekob, který v hrobě pátral po dalším zlatě, se bleskurychle narovnal a spatřil běžícího Tilla, kterého pronásledoval gobliní kostlivec. Zaklel a rychle šáhl po brašně se svými kouzly. Svítky se mu rozsypaly, popadl jeden z nich a chtěl vylézt ven z díry a rozběhnout se za svým synem. Ale noha se mu zasekla v rozbitém víku rakve. Trhl silněji a zaskučel bolestí, ostré třísky se mu zaryly do kotníku, ale nakonec se mu podařilo uvězněnou nohu osvobodit. Bota zůstala uvnitř, ale nebyl čas ji hledat. Z dálky uslyšel blížící se

skřehotání. Kostlivec se vracel zpět. Takže Till se možná zachránil. Teď se musí postarat o sebe. Posbíral svítky, brašnu si přehodil přes rameno, pytel s pokladem popadnul do ruky. Náradí vem čert, už ho stejně nebude potřebovat. V druhé ruce svíral kouzelný svitek a čekal. Kostlivec se blížil, Sekob ho pozoroval se zatajeným dechem, pak zamumlal formuli a z rukou mu vyletěla ohnivá koule. Trefa! „Hajzle mizernej!“ zařval v návalu vítězného vzrušení na celý les. Chtěl si utřít pot z čela, když v tom uslyšel zaskřehotání přímo za sebou. Nestačil se ani otočit, ucítil prudkou ránu do zraněného kotníku a kned další ze strany do kolena. Poklesl bolestí, volnou rukou se snažil nahmatat další svitek v brašně, ale to už ho rána klackem přímo do hlavy zbavila vědomí.

Tillovi se podařilo utéct. Vběhl do domu a svým křikem vzbudil matku. Překotně jí povyprávěl, co se stalo, vyděšená Rosi vzbudila rolníky a ti doběhli na Onarovu farmu, aby vzburcovali žoldáky. Už svítalo, když se skupina mužů vydala prohledávat les. Když dorazili na hřbitov, uviděli jen vykopaný hrob, pytel, náradí a brašnu s rozházenými svítky. Po Sekobovi ani vidu. A nenašli ho ani po dalším týdnu hledání. Farmář byl prohlášen za mrtvého. Pytel se zlatem se dostal do rukou Leemu. Ten rozhodl, že zlato patří Sekobově ženě a jeho synovi, třebaže Onar proti tomu protestoval.

Rosi po svém muži truchlila, byl to sice starý mrzout, ale byl na ni docela hodný a staral se o ně. Ale na dlouhý smutek nebyl čas. Prodala zlato a veškeré vybavení domu, i po vyplacení rolníků jí zbylo celkem dost peněz na to, aby si mohla splnit svůj sen - odjet do nějakého velkého města a otevřít si tam krámk. Na tohle sedlačení ona nikdy nebyla a Tillovi, který teď jen zřídka kdy vycházel ze světnice, změna prospěje. A v obchodě jistě najde lepší uplatnění, než na poli. Neotálela a když během několika dnů vyřídila vše potřebné, bez většího loučení či smutku spolu se synem odešli. Ani jeden z nich se neohlédl.

Aniž o tom tušili, že skrytu lesa je doprovázel prázdný pohled a sotva slyšitelné smutné zachřestění.